

7
ки ръце и големи сини очи. Двамата се изгледаха. В ^{тогава} очите им
пламтеше злоба и омраза.

- Нямаш ли друга работа, ами прислушваш? - викна Иваница. - Махай се по-скоро от очите ми.

Момчето се усмихна дръзко.

- Цар... Цар дял си да станеш... - и почна да се кикоти и да се презива.

Иваница скръсти ръце и го изгледа.

- Ще стана!

- О! Цар Йоан... - и момчето се поклони подигравателно.

Иваница пламна. Той ~~бе мъдър като Петра, но буен като~~
Асена.

- Кълна се в свети Димитър и в пресветата Троица, че
ти някога ще целувам багреницата на цар Йоана!

Момчето се изсмя, отдалечи се малко и извика.

- Скилоян!

И понеже познаваше добре действието на тази обида, се
пригответи да бяга. С един скок Иваница го настигна, стисна раменете му с чиличените си пръсти и побледнял прошепна:

- Не на Скилоян, а на Калоян ще се поклониш! Хубаво го
запомни...

Русото момче се изви като змия и го ухапа за ръката.

- Когато Борил стане цар, ще умее да помни... Не бой
се, Скилояне...

Иваница изръмжа от болка, по ръката му потече кръв, с
едно движение той събори Борила на земята, двете тела започнаха да се търкалят преплетени, жестоки удари стекнаха, смесени с проклетия и закани. Изведнъж вратата на стаята се отвори и
госпожа Теодора се спря вцепенена. После се затече и почна да
дърпа брата си.